

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 615/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených spoločnosťou MALICH, advokátska kancelária, s. r. o., Dunajská 25, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 591/2014 z 31. marca 2017 a uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 19 C 139/2002 z 22. mája 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 591/2014 z 31. marca 2017 a uznesením Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 19 C 139/2002 z 22. mája 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením okresného súdu č. k. 19 C 139/2002-484 z 22. mája 2014 žalovanému 1 a žalovanému 5 bola priznaná náhrada trov konania.

Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu sťažovatelia podali odvolanie a namietali, že napadnuté uznesenie je založené na nesprávnych skutkových zisteniach a na nesprávnom právnom posúdení veci.

Uznesením krajského súdu č. k. 5 Co 591/2014-520 z 31. marca 2017 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené.

Podľa názoru sťažovateľov uvedenými uzneseniami došlo k porušeniu ich označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru.

Podľa sťažovateľov došlo predovšetkým k porušeniu princípu právnej istoty vo vzťahu k ich námietkam najmä čo do posúdenia ceny plnenia tvoriaceho predmet súdneho konania, keďže sa riadne neskúmali dôvody na rozhodnutie okresného súdu. Okrem toho uznesenia všeobecných súdov sú arbitrárne, lebo sa neskúmali a nedávali ústavne konformné odpovede na právne a skutkovo relevantné námietky sťažovateľov uplatnené najmä v odvolacom konaní, a to bez toho, aby bolo uvedené, prečo sa tak nestalo.

Podľa sťažovateľov to tiež znamená, že všeobecné súdy neodôvodnili svoje uznesenia jasne a zrozumiteľne.

Sťažovatelia namietali viacero porušení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „advokátska tarifa“), najmä aplikácie § 10 ods. 1 advokátskej tarify, teda otázky, či v spore išlo o peniazmi ocenené plnenie.

Podľa názoru sťažovateľov krajský súd sa k odvolacím námietkam vyjadril iba formálne, keď nedostatočne uviedol dôvody neakceptovania ich námietok, týkajúcich sa nesprávneho určenia hodnoty predmetu konania.

Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces sťažovateľov, garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.03.2017, sp. zn. 5Co/591/2014-520, ako aj uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 22.05.2014, sp. zn. 19C/139/2002-484, porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.03.2017, sp. zn. 5Co/581/2014-520, ako aj uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 22.05.2014, sp. zn. 19C/139/2002-484, sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľom trovy konania do 15 dní od právoplatnosti nálezů.“

Sťažovatelia napokon žiadajú, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť už uvedených uznesení krajského súdu a okresného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť nemá všetky náležitosti predpísané zákonom.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Hoci v sťažnosti sa uvádzajú ako prílohy splnomocnenie od sťažovateľov pre právneho zástupcu, uznesenie okresného súdu č. k. 19 C 139/2002-484 z 22. mája 2014

a uznesenie krajského súdu č. k. 5 Co 591/2014-520 z 31. marca 2017, v skutočnosti žiadne prílohy spolu so sťažnosťou ústavnému súdu doručené neboli.

Na uvedenom stave sa nič nezmenilo ani po telefonickvej výzve ústavného súdu právneho zástupcovi z 30. augusta 2017. Pritom ide o zákonom ustanovené náležitosti sťažnosti, pre nesplnenie ktorých bolo potrebné sťažnosť odmietnuť.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že také nedostatky sťažnosti, ktoré nezodpovedajú zákonom predpísaným náležitostiam, aké vyplývajú z podania sťažovateľov, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 134/2010 a iné). Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2017